

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 237/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., L., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 10 Er/501/2011 z 12. augusta 2011 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE/501/2011 z 11. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2012 doručená sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 Er/501/2011 z 12. augusta 2011

a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoE/501/2011 z 11. januára 2012.

Zo sťažnosti a z písomností k nej pripojených vyplýva, že okresný súd napadnutým rozhodnutím sp. zn. 10 Er/501/2011 z 12. augusta 2011 zamietol námietky sťažovateľa ako povinného proti exekúcii a trovám exekúcie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/501/2011 z 11. januára 2012 odvolaniu sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10 Er/501/2011 z 25. augusta 2011, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietky, nevyhoveli, a rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 10 Er/501/2011 z 25. augusta 2011 potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že rozhodnutia okresného súdu z 12. augusta 2011 č. k. 10 Er/501/2011-42 a krajského súdu sp. zn. 17 CoE/501/2011 z 11. januára 2012 neobsahujú dostatočné dôvody, na základe ktorých sú založené, a podľa neho sú rozhodnutia arbitrárne a svojvoľné, čím všeobecné súdy porušili jeho základné právo podľa ústavy a právo podľa dohovoru.

Poukazuje tiež na to, že «okresný súd po začatí exekučného konania (pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie) dostatočne neskúmal, či „Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný vôbec oprávnenou osobou“, pretože podľa názoru sťažovateľa v čase, keď bol podávaný tento návrh, došlo aj k zániku záväzku sťažovateľa v dôsledku zániku záväzku splynutím práv a povinností v jednej osobe na základe zmluvy o bezodplatnom postúpení pohľadávky zo dňa 21. 04. 2011.

Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky a z exekučného titulu vo veci je zrejmé, že sťažovateľov nový veriteľ O. T... je totožný s jeho solidárnym spoludlžníkom a odporcom 2 podľa citovaného rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn.: 3 C/122/2007-99 z 12. 12. 2007, právoplatný dňa 30. 01. 2008 a vykonateľný dňa 03. 02. 2008.

Sťažovateľ je toho názoru, že bezodplatným postúpením pohľadávky podľa právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici č. j. 3 C/122/2007 zo dňa 12. 12. 2007 pôvodných veriteľov 1/, 2 P. K. s manželkou P. K... na jeho solidárneho spoludlžníka - O. T., ktorá je totožná dlžníkom 2, O. S., jeho dlh voči P. K. s

manželkou P. K... podľa citovaného rozsudku zanikol podľa ust. § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka splynutím, ktoré nastalo tým, že došlo k splynutiu dlžníka a veriteľa v jednej osobe vzhľadom k tomu, že právny vzťah stratil dôvod svojej existencie.

Nakoľko totiž došlo k bezodplatnému postúpeniu pohľadávky veriteľov 1/, 2 P. K. s manželkou P. K... na dlžníčku 21 O. T... vo veci nie je možné uplatniť postup podľa ust. § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka, je však potrebné uplatniť analogicky judikát NS SR č. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. 7. 2010, sp. zn. 3 Obo 63/2009 podľa ktorého keďže jeho záväzok je solidárny, pretože k jeho splneniu bol zaviazaný spoločne a nerozdielne s pôvodne žalovanou 2, O. T., plnenie niektorého z dlžníkov (dlžníkom 2, O. T.) tak spôsobil zánik záväzku ostatných spoludlžníkov (jeho záväzok).

Pri solidárnych záväzkoch má veriteľ totiž samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému, alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne. Splnenie záväzku však jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto navrhujeme, aby ústavný súd konštatoval, že uznesením krajského súdu sp. zn. 17 CoE501/2011-81 z 11. januára 2012 a okresného súdu sp. zn. 10 Er 501/2011-42 12. 08. 2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 13 dohovoru.

Lehotu na podanie sťažnosti sťažovateľ dodržiava, pretože napadnuté uznesenia sú právoplatné a vykonateľné dňom 05. 03. 2012, svoj návrh sťažovateľ dáva na poštu dňa 03. 05. 2012, zasiela svoju sťažnosť prvou triedou a posledný deň lehoty pripadá na sobotu, takže dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je 07. mája 2012.».

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa M. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 501/2011-81 z 11. januára 2012 a Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 10 Er 501/2011-42 12. 08. 2011 porušené boli.

... Ústavný, súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 501/2011-81 z 11. januára 2012 a naň nadväzujúce uznesenie Okresného

súdu Považská Bystrica sp. zn. 10 Er 501/2011-42 z 12. 08. 2011 a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

... Sťažovateľovi M. S. priznáva trovy konania v sume 303,31 €..., ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. Ľ. K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súčasne podáva sťažovateľ návrh, aby ústavný súd podľa ust. § 52 od. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odklade vykonateľných napadnutých uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 501/2011-81 z 11. januára 2012 a Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 10 Er 501/2011-42 z 12. 08. 2011, pretože tento jeho návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a vzhľadom na prebiehajúce oddĺženie sťažovateľa by pre neho znamenalo väčšiu ujmu, než vznikne štátnej pokladnici a aby uložil okresnému súdu, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia. “

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

1. Predmetom časti sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že uznesením okresného súdu sp. zn. 10 Er/501/2011 z 12. augusta 2011, ktorým zamietol námietky sťažovateľa ako povinného proti exekúcii a trovám exekúcie, došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha vo svojej sťažnosti.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa

sťažovatelia mohli o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Ústavný súd zistil, že namietané rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 10 Er/501/2011 z 12. augusta 2011 (proti ktorému nebolo možné podať opravný prostriedok), nadobudlo právoplatnosť ešte 16. septembra 2011, ako to vyplýva z príloh k sťažnosti (nie ako to uvádza sťažovateľ, že až 5. marca 2012), pretože krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE/501/2011 rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10 Er/501/2011 z 25. augusta 2011, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za námietky v sume 666, 50 €.

Sťažnosť sťažovateľa však bola doručená ústavnému súde až 4. mája 2012, teda zjavne po zákonom ustanovenej lehote.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k okresnému súde za oneskorene podanú, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 17 CoE/501/2011 z 11. januára 2012, ktorým nevyhovelo odvolaniu sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10 Er/501/2011 z 25. augusta 2011 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietky) a potvrdil rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 10 Er/501/2011 z 25. augusta 2011, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd považuje, tak ako pri obdobných sťažnostiach smerujúcich proti rozhodnutiam všeobecných súdov, za potrebné zdôrazniť, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový

stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, alebo z ústavného hľadiska inak neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 180/02, IV. ÚS 1/02). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa názoru sťažovateľa je rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 17 CoE/501/2011 z 11. januára 2012 arbitrárne, pretože je nedostatočne odôvodnené a nereflektuje ani na jeho argumentáciu uvedenú v jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Ústavný súd preto preskúmal rozhodnutie krajského súdu a zisťoval, či je rozhodnutie arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že okresný súd uložil uznesením sp. zn. 10 Er/601/2011 z 25. augusta 2011 sťažovateľovi (ako povinnému v exekučnom konaní) zaplatiť súdny poplatok za námietky v sume 666,50 €.

Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom „citoval ust. § 206 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem konkurzné konanie alebo konkurz, rozumie sa tým aj konanie o oddĺžení. Ďalej citoval ust. § 5 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého ak bol na majetok poplatníka vyhlásený konkurz podľa osobitného predpisu, správca v konaní pokračuje namiesto poplatníka, poplatková povinnosť zaniká v tom rozsahu, v akom ešte nebola splnená. Ďalej uviedol, že napadnuté uznesenie mu bolo doručené 16. 9. 2011 z čoho plynie, že poplatková povinnosť nebola splnená, pričom už je právoplatné uznesenie Okresného súdu Trenčín o oddĺžení č. k. 29 NcKR/2/2011-85.“.

Krajský súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu v zmysle § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a ďalej uviedol, že „Napadnutým uznesením súd prvého stupňa vyzval povinného, aby v lehote 15 dní zaplatil súdny poplatok za konanie o námietkach a to podľa položky 13 písm. b) zák. č. 71/1992 Zb. Podľa citovanej položky Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. sa platí súdny poplatok za konanie súdu o námietkach proti exekúcii vykonávanej podľa zákona č. 233/1995 Z. z. vo výške 6 % z vymáhaného nároku, najmenej 66 eur, najviac 16 596,50 eur. Poplatok za konanie o námietkach platí ten z účastníkov exekučného konania, ktorý podľa výsledku tohto konania o námietkach nebol úspešný...“

Odvolačí súd zistil z uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 10 Er/501/2011-42 zo dňa 12. 8. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. 9. 2011, že námietky povinného proti exekúcii ako aj námietky povinného proti trovám exekúcie boli zamietnuté. Je tak zrejmé, že povinný nebol úspešný v konaní o námietkach a má preto povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa položky 13 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Pokiaľ povinný vo svojom odvolaní cituje ustanovenie § 5 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch tak citované zákonné ustanovenie upravuje otázku platenia súdneho poplatku za námietku zaujatosti v konkurznom alebo reštrukturalizačnom konaní, ktorá sa platí podľa položky 5 písm. e) Sadzobníka súdnych poplatkov a teda citované zákonné ustanovenie sa žiadnym spôsobom nedotýka platenia súdneho poplatku za námietky proti exekúcii, ktorý sa vyberá podľa položky 13 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov.

Keďže súd prvého stupňa o povinnosti povinného zaplatiť súdny poplatok za konanie o námietkach rozhodol správne, bolo jeho rozhodnutie odvolacím súdom potvrdené.“

K sťažovateľom namietanému údajne nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto úvah sa ústavný súd zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia len z pohľadu ich ústavnej udržateľnosti a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľa reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu.

Jeho rozhodnutie je primerane a zrozumiteľne odôvodnené a nemožno ho považovať za extrémne vybočenie zo štandardov spravodlivého procesu. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už opakovane vyslovil, že aj keď sa sťažovateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže to viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je

opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02, II. ÚS 1/09).

Ústavný súd s prihliadnutím na svoje postavenie vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a zrozumiteľnú a dostačujúcu odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, III. ÚS 386/09), sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na odklad vykonateľnosti, zrušenie označených rozhodnutí a podobne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012